

AZ IGAZI IMÁDÓK

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2021. 03. 28.

Csoma Domonkos:

Köszönöm szépen a lehetőséget, hogy szólhatok. Üdvözlöm a gyülekezet tagjait. Csoma Domonkos vagyok, az a srác, aki a YouTube csatornán válaszol a kérdéseitekre, ott válaszolok az imakérésekre is. A fő szolgálati területem a Krisztus Szeretete Egyház ifjúsági gyülekezte, és ennek kapcsán vagyok most itt. Gyülekezetként nagyon fontosnak tartjuk a dicsőítést és az igehirdetést, tanítást. De mindezek mellett ugyanilyen fontosnak tartjuk az emberi kapcsolatokat is, és a közösség építését. A fiatalok számára szeretnénk ebből kifolyólag alternatívát biztosítani. Mi családként tekintünk a gyülekezetünkre. Tisztában vagyunk azzal, hogy nagyon sok jó gyülekezet van ebben az országban, viszont azokhoz szeretnénk szólni, akik otthonuknak tartják ezt a gyülekezetet, akik sajátjuknak érzik ezt a gyülekezetet, és családként tekintenek erre a közösségre. A kezdetekben így volt, amikor Isten megteremtette Ádámot, rögtön utána mellé alkotta Évát is, hogy egy közösséget, egy családot tudjon létrehozni egyből. Ez nem változott a mai napig sem. Mindannyiunknak szüksége van egy közösségre, hasonlóan gondolkodó, nagyjából hasonló korú emberekre, akik körbe tudnak venni minket, és velük meg tudjuk osztani imakéréseinket, hitünket. Erre biztosítunk a Krisztus Szeretete Egyházban egy alternatívát. Mi fog téged itt várni, ha ellátogatsz hozzánk Egy szeretetteljes, befogadó csapat vár. Reméljük, a covid után rövid időn belül újra el tudjuk indítani majd kéthetente az ifjúsági alkalmainkat. Ezekén kívül szervezünk táborokat, kirándulásokat, rendszeresen összejövünk társasozni, illetve egyéb más, hasonló közösségépítő programjaink vannak.

Ebbe szeretnénk téged meghívni, és bátorítani arra, hogy látogass el közénk! Ne legyél magányos farkas ebben a világban! Szükségünk van rád, és neked is szükséged van egy olyan közösségre, egy olyan csapatra, akik hasonlóan gondolkodnak, akik veled közel azonos életkorúak, és így könnyebben meg lehet élni ezt a kalandot, ezt az életet, amiben most mi benne vagyunk. Röviden ennyit szerettem volna elmondani.

Fábián Attila:

Köszönjük szépen, hogy elmondtad ezeket, Domonkos! A meghívás minden egyes vidéki gyülekezetben lévő fiatalkorúnak, és a húszas éveiben járó fiatalnak szól. Nemcsak a budapestieknek, hanem határokon belül, sőt határokon túl is a fiatalok számára ez a lehetőség adott. Amikor a korlátozások feloldódnak, akkor külföldről is lehet majd hozzánk csatlakozni. Dicsőség Istennek! Halleluja!

Ahogy Domit itt hallgattam, és ahogy készültem erre a hétre, azon gondolkodtam, hogy mennyire sokféle szolgálat van Krisztus Testében, és nem csak Krisztus Testében, hanem a Krisztus Szeretete Egyházban, és itt Budapesten, ebben a helyi gyülekezetben is. Szolgálunk a szolgálati ajándékokban, prédikálunk, tanítunk. Krisztus gyülekezeti teste igyekszik betölteni az elhívását, a küldetését, a nagy missziós parancsot, hogy hirdesse az evangéliumot minden teremtsék, a világ minden egyes pontján, amilyen úton és amilyen módon csak tudjuk. Itt a gyülekezetben az ifjúsági gyülekezetnek van egy szolgálata, de nézzük például a kamera mögött álló emberek szolgálatát, vagy nézzük a bejáratnál a könyvtárúrat, vagy azt a szolgálatot, amely abból áll többek között, hogy amikor mi innen hazamegyünk, valaki itt feltakarít, kiporszívóz, letörli a port, megigazítja a székeket. Ez is egy szolgálat. Valaki a keverőpult mögött tekergeti a potmétereket, vagy éppen állítja a hangerőt, valaki a számítógép mögött a kivetítéssel foglalkozik, sokan vannak a stúdióban. Ezek mind-mind olyan szolgálatok, amelyek egyszer véget érnek. Most itt globálisan gondolom, hogy véget érnek, úgy értem, hogy ez az időkorszak egyszer lezárul, és akkor már nem lesz szükség ezekre a szolgálatokra. Valaki mondhatja magának, a saját elhívásával kapcsolatosan, hogy: Ez az én nagy

szolgálatom, amit nekem végezni kell! Hirdetni az evangéliumot, mint evangélista, tanítani az Igét, mint egy tanító, prédikálni, mint egy prédikátor, a technikát kezelni, a hangerőt beállítani, a kamera mögött állni, kórházba járni, betegeket látogatni, imádkozni értük, börtönmissziós szolgálatot végezni, és lehetne tovább sorolni. Rengeteg olyan szolgálat van, ami ma is zajlik, amit mi is végzünk, és van még egy pár olyan szolgálat Krisztus testében, amit mi nem végzünk, de majd lehet, hogy végezni fogunk, mert bele tudunk abba is lépni. De ezek mind egyszer befejeződnek. Mindenkinek van valami szolgálata. Mindenkinek van valamilyen elhívása, küldetése Krisztus gyülekezeti testén belül, amit meg kell találjon, amibe bele tud állni, amit végezni tud, amiben ki tud teljesedni, és amiben el tud jutni arra a pontra, arra a helyre, ahol azt mondhatja, hogy az a teljesség, amit Isten nekem adott, Krisztus testében megvan. Ámen!

De mi van akkor, amikor elmegyünk erről a földről, lesz-e valamilyen szolgálat, amit tovább viszünk? Lesz-e valamilyen szolgálat, amit itt is végezhetünk, és majd a mennyben is végezhetjük? Azt mondom, hogy igen! Az az imádás, dicsőítés, a szíved kitérása Isten felé, az Ő dicsőítése, amit itt is tettünk az előbb, ahogy Őrá figyelünk, ezt végezni fogjuk a mennyben is. Mindannyiunknak van valami egyéni elhívása itt a földön. Sokaknak hasonló, sokaknak különböző irányú, vagy inkább fajtájú szolgálata van, de mindannyiunknak van, illetve kell, hogy legyen valami közös szolgálata. Ez a szolgálat nem emberek felé mutat, hanem Isten felé. Ez az a szolgálat, amit mi úgy hívunk, hogy imádat. Amit Isten úgy hív, hogy imádó szívű keresztény, Istent dicsérő szívű keresztény. Azt mondta Jézus János evangéliumában, hogy az Atya keresi az igazi imádókat. Ezt a címet adtam a mai tanításnak, hogy *Az igazi imádók*. Mert az Isten felé és Jézus felé mutató dicséretünk, az Ő irányába mutató hálaadásunk nem külsőségekben nyilvánul meg elsősorban. Ez nem abból áll, és félre ne értsétek, hogy felemeljük a kezeinket, térdre borulunk, sírunk, elérzékenyülünk, és a lelkünkben dicsérjük Őt, ez valaminek a következménye. Ezt csak mi, emberek látjuk így. Isten az Igéjében azt mondta, amikor Dávidot elhívta, hogy ti emberek vagytok, akik csak a külsőt nézitek. Az Atya Isten azt nézi, ami a szívben van, és keresi azokat, ahogy Jézus mondta, akik igazi imádók.

Már nagyon sokszor olvastam ezt az igeverset, ami a János evangélium 4. fejezetében van, de soha nem tűnt fel ez a szó párosítás, hogy igazi imádók. Megnéztem az eredetiben, a görögben, hogy ez az igazi szó mit jelent, a lényege az, hogy valóságos. Valódi. Igazi. Személyes. Személyes imádat. Mert az igazi imádó szívű embert Isten látja. Sőt nem csak látja, keresi azokat. Keresi azokat az embereket, akinek a szívéből az igazi imádat feltör. Amikor Jézus erről beszélt, egy olyan emberrel beszélt, egy olyan ember felé jelentette ezt ki, aki félzsidó volt, de erről majd később beszélek. Ami biztos, hogy az életünk egyik legnagyobb elhívása az, hogy imádó szívűvé váljunk. Az ember nem feltétlenül így születik. Úgy hiszem, hogy ez tanulható, és fejlődhet ebben az ember a keresztény élete során. Az, hogy az ember igazi imádóvá válik-e, nagymértékben függ attól, hogy milyen ismereteket szerez Istenről. Mert az Ő megismerése, az Őrá való kijelentés, az Ő elvégzett és bevégzett munkájának a felismerése, hogy Ő mit tett értünk, önkéntelenül is hálára gerjeszti a szívünket. Úgy is mondhatnánk, hogy azok az igazi imádók, akik többet és többet, és többet tudnak arról, hogy Jézus mit tett értük. Mert amikor megismered azt, hogy Jézus mit tett érted, az egy motorja lesz, egy motiválása lesz annak, hogy a szívedben a hálaadás, a dicsőítés, az imádat bőséges legyen. Amikor nem bőséges a hálaadásod, amikor nem bőséges az imádatod, akkor lehet, hogy el kell mélyedned azokon a dolgokon, amiket Ő már megtett érted. Más nézőpontból kell nézned a saját életedet, a szolgálatodat, a rövid és hosszú távú életedet, és el kell gondolkodnod azon, hogy vajon helyes szemmel nézed-e azokat a dolgokat, amik körbevesznek téged. Nagyon sok minden nézőpont kérdése. Nézőpont kérdése az is, hogy te milyen állapotban vagy most. Akármilyen állapotban vagy, akármilyen rossz dolgok is történtek vagy történnek veled manapság, akkor is lehetsz hálával teljes szívű Isten előtt.

Ugyanakkor, amikor jó dolgok történnek veled, jól fut a szekér alattad, és könnyű az életed sok tekintetben, akkor is lehetsz hálátlan. Isten azt nézi, hogy a szívedben mi van. Ahhoz, hogy a szívedben lévő hála, hogy az oda bezárt Szent Szellem meg tudjon nyilvánulni, onnan ki tudjon az Ő bölcsességével, hálaadásával, dicséretével jönni, ahhoz neked ki kell Őt engedned.

A Szent Szellem bennünk van. Ugyanaz az erő, amely feltámasztotta Jézust a halálból, bennünk él. Benned él. Az a Szent Szellem, aki ott volt akkor, amikor Jézus a vízen járt. Az a Szent Szellem, aki ott volt akkor, mikor megnyílt a vak szeme. Az a Szent Szellem, aki ott volt a Bethesda partján. Az a Szent Szellem, aki ott volt a Gecsemáné kertben. Ő mindent tud. Mindent tud Jézusról, mindent tud az Atyáról, és mindent tud rólad. És Ő ott van benned! Úgy tudod elvégezni az elhívásodat, a küldetésedet, ha megismered azt, amit Isten beléd helyezett. A Szent Szellem által meg kell ismerned, mi az, ami benned van. Amikor igazi imádóvá válsz, amikor igazi imádatként jön elő belőled a hét minden egyes napján reggeltől estig a hála, akkor ez azt eredményezi, hogy az Ő isteni ereje megnyilvánul az életedben.

Nagyon sokszor a kulcs az áttöréshez, hogy átjuss a holtpontra, hogy átlépj a nehézségen, amiben vagy, hogy megoldás jöjjön arra a kérdésre, amit már hetek, hónapok, vagy évek óta keresel, kutatsz az, hogy elkezdesz hálaadó, dicsőítő életet élni. Mert nagyon sokszor a hálaadásunk, a hálánk hitből fakad. A hálaadáshoz és a dicsőítéshez, az imádatához nem szükséges, hogy minden körülményed, minden élethelyzeted tökéletes legyen. Az imádó szívhez nem szükséges, hogy a körülményeid rendben legyenek. Imádó szívű lehetsz akkor is, amikor a körülményeid borzasztóak, és akkor is, amikor fényesek és gyümölcsözőek. Nem ettől függ. Amikor a körülményeidben kényelmetlenséget, kellemetlenséget, rossz dolgokat tapasztalsz meg, de te mégis imádó szívű, hálaadó szívű vagy mindazért, amit már Ő megtett érted, akkor ezzel tudod bizonyítani a hitedet. Annak ellenére, hogy nem látod a megoldást még, annak ellenére, hogy nem tapasztalod meg, amire szükséged van, már most hálás vagy. Már most tudod, hogy az a tiéd, ami felől imádkoztál, és már most tudod, hogy amiért Jézus meghalt, az való igazság a te életedben. Ámen!

Mit fogunk tenni a mennyben? Itt a földön, amikor Istent imádjuk, Istent dicsőítjük istentiszteleti alkalmainkon, néha azt tapasztaljuk, hogy a gyülekezet ebbe-belefárad. Gyors és lassú dalok váltják egymást, a gyors daloknál örvendezünk, a lassú daloknál néha úgy áradunk, becsatlakozunk a Szellem kenetébe, hogy igazán elkapjuk a dolgot, máskor pedig kicsit nehezkesebb és akkor nem. Ne értsétek félre, ez semmiképpen nem kritika. A dicsőítésben részt veszek évek óta, teljesen amatőr zenészként, de a gyülekezettel általában szemben vagyok, és sokszor látom, hogyan imádjátok Istent. Ez engem inspirál, ez engem lelkesít. Ahogy felemelitek a kezeiteket, és ahogy kitarjátok a szíveteket, kiömlik belőletek a hála és a dicsőítés Isten felé. Bár mostanában annyira vakítanak szemben a fények, de néha elkapok egy-egy mozdulatot, egy-egy pillanatot. Egy évvel ezelőtt, öt évvel ezelőtt, és tizenöt évvel ezelőtt is ugyanígy láttam a gyülekezetet. Mindig voltak olyanok, akik igazi imádóként voltak ott az istentiszteleten, az alkalom elején, közepén, végén bármikor, és amikor én nem voltam olyan passzban, ezekre az emberekre, rátok nézve fellelkesültem és örömmel töltött be az, hogy vannak testvéreim, akik igazi imádók, és dicsőítik Istent. Ugyanakkor előfordult egyszer-kétszer az is, hogy azt láttam egy-két emberen, hogy elfáradt. Leült a székére, és nézte a dicsőítést, mint egy színházi előadást.

Ez nem kritika, ne értsd félre, a test el tud fáradni, a héten összegyűlt sok nehézség, gond nyomja a lelkedet, nyomja az elmédet, a gondolataidat, és szinte lehet látni, hogy ezeken agyalsz. Valamikor úgy tetszik a dicsőítés, olyan szépen áradnak a Szellemmel az emberek, valamikor pedig azt lehet látni, hogy némely kedves gyülekezeti testvér valahol egész máshol jár. Tudom, hogy az a jó, amikor belépünk a gyülekezetbe, minden problémákat kint hagyjuk, ott a kapun kívül, valahol az utcán. Ott a villamos környékén, ott jó helyen van. De időnként mégiscsak bejön velünk, mert a gondolatainkban, a lelkünkben ott van benne. Lehet érezni,

érzékelni egy óra dicsőítés, imádat után, hogy egy-két ember néha úgy elfárad ebben. De azt hiszem, hogy ebben is lehet edződni. Ha arra gondolok, hogy a mennyben örökkön-örökké fogjuk imádni és dicsőíteni Istent, akkor felmerül bennem, de felmerülhet benned is a kérdés, hogy nem lesz az unalmas? Folyton imádni, dicsőíteni Istent? Mi abban a jó? Kérdezhetné egy olyan ember, aki nem tudja, hogy mivel jár az imádat, és mivel jár a dicsőítés. Mit fogok én ott csinálni? Nem mehetek el a mennyei folyóba horgászni, csak imádnom kell Istent folyton? Hiszen mikor bejövök a gyülekezetbe, egy óra zene nekem bőven elég, alig várom már, hogy a tanítás jöjjön, hiszen én azért jöttem. Nem a zenét hallgatni. Nem azért jöttem, hogy itt csörömpölő dobosok, meg csattogó gitárok, meg a zongorák hangját hallgassam. Nekem a tanítás kell! Vagyunk így, és voltunk így néhányan.

De a Jelenések könyvében azt olvassuk a 4. fejezetben, hogy akkor is, és most is vannak ott olyan lények, akik Őt folytonosan imádják és dicsőítik. Ha te újjászületett hívő vagy keresztényként, akkor ez a te osztályrészed is. De ezt nem csak ott kell tennünk folytonosan, hanem ebbe becsatlakozhatunk most is, mert úgy hiszem, nagyon sok mindenhez ez a kulcs. Életünk egyik legfontosabb elhívása az, hogy imádó szívűek legyünk. Ne értsétek félre, amit mondok, mert ezt nagyon sok minden elé helyezem. Előrébb helyezem a szolgálati elhívásnál is. Még egy apostoli kenet elé is helyezem az imádó szívet! Mert úgy tudod betölteni az akármilyen elhívásodat, akármilyen küldetésedet a nemzetek felé, a népek felé, vagy a börtönben lévők, a kórházban lévők, vagy a fiatalok felé, vagy bármilyen fizikai szolgálatodat a gyülekezetben, ha imádó szíved van. Ha ez az imádó szív újra és újra felfrissül és megújul, és hálaadással teljes. Így leszel képes arra, hogy betöltsd azt a küldetést, ami speciálisan a tiéd, ami erre a földi élet szakaszodra vonatkozik. Amikor ezt majd betöltötted, továbbhaladva majd a mennyben az imádó szíveddel ugyanúgy fogod imádni Istent, vagy még jobban, mint itt a földön. Ámen! Ámen!

Annyira jó, amikor a gyülekezet beletanul abba, hogy milyen az eredeti imádat és dicsőítés, amikor elkapjuk a kenetet. A gyülekezet a dicsőítő csoporttal, zenészekkel együtt tud mozdulni. Ez annyira jó! Ahhoz, hogy ebbe bele tudjunk lépni, sok összetevő kell. Ehhez szükség van a megfelelő szívre, hozzáállásra, mentalitásra, hogy a zenészek, a dicsőítés vezető, a dicsőítők a gyülekezet is össze tudjon kapcsolódni. Itt, amikor dicsőítés folyik, akkor nem csupán énekelünk. Nem csupán zene szól. Ezért nagyon fájó nekem sokszor az a szó, az a kifejezés, hogy előadás, mert én ezt nem tartom előadásnak. Vannak előadások, aminek a végén elhangzik egy taps, és elismerjük az előadásban résztvevők képzettségét, énekhangját, stb. Egy színházban, egy sportrendezvényen például helyénvaló, és ez rendben van. De itt nem zenélünk és énekelünk, hanem dicsőítünk. A kettő között óriási a különbség! Dicsőíteni Istent és énekelni Istennek. Még ez sem a legjobb szó, hogy kifejezzem, micsoda különbség van a kettő között. Éneklünk Istennek, énekelünk zsoltárokat, új dalokat, és legtöbbször a mi dicsőítő dalaink szinte szó szerint Igék, amik meg vannak zenésítve. Tehát az Igét énekeljük sokszor.

Amikor benned egész héten ilyen dicsőítő, imádó mentalitás van és így jössz be a gyülekezetbe, és így elkezdődik a dicsőítés, akkor benned már túlcsoportul ez az imádat, dicsőítés. Könnyen rá tudsz hangolódni, be tudsz ebbe csatlakozni, és meg tudjuk tapasztalni együttesen azt a közösségi jelenlétét Istennek, amit otthon egyedül nem. Szükség van arra, hogy otthon egyedül dicsőítsd és imádd Istent, semmi nem pótolja azt. Azt nem pótolja a gyülekezeti közös dicsőítés és imádat. Fordítva is így van, a közös dicsőítést, a közös imádatot nem tudja pótolni más. Ezt a kenetet nem tudod otthon előállítani, ami itt jelen van. Érted, ugye? Mind a kettő rendkívül fontos. Amikor a gyülekezet tagjai külön-külön egyesével mind-mind fejlődők, fejlődünk ebben a hétközi imádatunkban, dicsőítésünkben, az Ő megismerésében, a Vele való közösségben, akkor a gyülekezetben vasárnap a közös dicsőítés egy magasabb szinten lesz. Egy különlegesebb megnyilvánulással, mert jobban fel vagy készülve már arra, hogy imádd Őt. Azért valljuk be, nagyon sokan, nagyon sokszor a világból becsöppentek ide,

megterhelve, gondokkal, problémákkal, fájdalmakkal, nehézségekkel és elvárás van benned, hogy halljál egy jó tanítást, ami téged fölemel és tovább visz a következő hétre. Ami igazából nem baj és jó dolog, ha elvárással jössz. Legyenek elvárásaid, mert ha nincs semmi elvárásod, ne lepődj meg, hogy nem kapsz semmit. De ha elvárással jössz, akkor megtapasztalhatod Isten jelenlétét. Amikor elvárod, hogy dicsőítés közben Ő szóljon hozzád, hogy meghalld az Ő hangját, akkor Ő megnyilvánul.

Természetesen ez az elvárás nem egy követelő elvárás Isten felé, nem követelőzünk Tőle. De ha őszinték vagyunk magunkhoz, sokszor önző módon megyünk gyülekezetbe. Kapni akarok valamit! Akarok kapni egy jó tanítást! Akarom, hogy a testvérek felemeljenek! Akarom, hogy imádkozzanak értem! Nem baj ez addig, amíg az ember kiskorú, hisz ez az önzőség, önközpontúság a kiskorúakra jellemző. De a gyülekezetben és úgy egyébként is Isten terve, szándéka az, hogy növekedjünk, épüljünk, és úgy jöjjünk a gyülekezetbe, hogy nemcsak kapni akarunk, hanem adni is akarunk itt valamit, és ez megint egy másik szint. Amikor nem vallásos megszokásból vagyunk istentiszteleten, nem azért vagyunk itt, hogy kipipáljuk a heti egy vallásos cselekedetünket, nem azért vagyunk itt, mert megszoktuk, vagy mert Isten ide hívott el, hát nincs mit tenni, ide kell járnom. Nem, nem, hanem azért, mert tudom, hogy mit csinállok. Tudatosan jövök ide, Uram, Tehozzád, a szentek közösségébe, amit Te hoztál létre azért, hogy itt együtt dicsérjelek Téged a többiekkel. Értitek? Annyira boldoggá tesz engem, annyira simogatja a lelkemet, amikor látom, hogy együtt imádjuk és dicsőítjük Őt. Nem azzal foglalkozol, hogy a melletted álló mit csinál, nem azt nézed, hogy a másikon milyen ruha van, nem azon jár az agyad, hogy mit főzzél most alkalom után majd vacsorára a családnak, hanem azon jár az eszed és azért dobban a szíved, hogy dicsőítsd Őt.

Ebben nagy segítség a zene. Rendkívüli nagy segítség a dicsőítő csapat, a zenekar, akik vezetnek minket. Vezetnek téged abban, hogy be tudjál lépni Istennek abba a jelenlétébe, amelyhez hasonlót otthon egymagad is megtapasztaltál. Ismerős, de azért nem pont ugyanaz, mint ez a fajta közösségi jelenlét itt. Egy nagy segítség lehet a zene ebben, ugyanakkor egy nagy akadály is lehet, ha a zenészek nem jól veszik, nem jó irányba mennek, ha eltévesztik, akkor akadályozhat téged. Ugyanakkor, bár teljesen amatőr vagyok, de a dicsőítésben mindig is részt vevő emberként mondom azt, hogy néha az akadály időnként maga a gyülekezet. Mert a gyülekezet egész máshol jár, mert a gyülekezet egész mást akar, a gyülekezetnek más a lelki állapota és nincs erre felkészülve. Így ilyenkor több időbe telik, míg titeket a dicsőítők elvisznek, el tudnak juttatni oda, amikor végre már be tudunk lépni abba a jelenlétbe, ahova meg szeretnénk érkezni közösen az imádatban és a dicsőítésben. Hallottam egy kedves ismerősömtől egy nagyon jó példát erre, hogy milyen az, amikor valaki betoppan tanítás előtt tíz perccel, vagy éppen itt van a dicsőítés elejétől kezdve velünk együtt. Úgy együtt melegsünk be és együtt megyünk be oda a dicsőítéssel addig a pontig, amikor úgy igazán mindenkinek a szíve kinyílik. Azt mondta az illető és nagyon tetszett, hogy van neki otthon szaunája, infrasauna ez, és úgy szeret beülni ebbe a szaunába, hogy amikor bekapcsolja, már beül, és a szauna levegőjével együtt ő is melegszik. Nem pedig úgy, hogy bekapcsolja, és amikor az fölmelegszik, utána belép abba a nagy melegbe. Nem így, hanem úgy szereti azt, hogy együtt melegedjen föl. Tudom, hogy sántít egy kicsit, döcögős ez a hasonlat, de valami ilyesmi zajlik akkor, amikor itt vagy a gyülekezeti alkalmon az elejétől kezdve. Úgy bele tudsz melegedni, úgy bele tudsz simulni, úgy fel tudod venni a Szellemnek azt a mozdulását, ami már az elejétől kezdve itt van. Erről lemaradhatsz, mert például lekésted a buszt, vagy a villamost, vagy éppen elaludtál, vagy éppen csak a tanítás érdekel, a dicsőítés nem, akkor betottyánva vagy belépve oda, ahol már nyitott szívvel itt vagyunk, már mindenki felemelt kézzel imádják Istent – nem fogod ezt átérezni. Te éppen becaplatsz, nálad van a táska, megzavarod azokat, akik imádatban vannak, és nem fogod ezt átérezni. Nem tudod hirtelen egyik pillanatról a másikra felvenni azt, amit mi mindannyian, akik az elejétől kezdve itt

vagyunk, felvettünk, ahova eljutottunk. Értitek, ugye? A Jelenések 4-re lapozzatok, a 8-as verstől szeretném olvasni Isten Igéjét.

Jelenések 4,8–11.

8. És a négy élőlény, amelyek közül mindeniknek hat-hat szárnya vala, köröskörül és belül teljes vala szemekkel; és meg nem szűnik vala nappal és éjjel ezt mondani: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt és aki van és aki eljövendő.

9. És mikor az élőlények dicsőséget, tisztességet és hálát adnak annak, aki a királyiszékben ül, annak, aki örökkön örökké él,

10. Leesik a huszonnégy vén az előtt, aki a királyiszékben ül, és imádja azt, aki örökkön örökké él, és az ő koronáit a királyiszék elé teszi, mondván:

11. Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget, és tisztességet és erőt; mert Te teremtettél mindent, és a Te akaratodért vannak és teremtettek.

Folytonosan, folytonosan mondják: Szent, szent, szent az Úr. Szent, szent, szent az Úr. Szent, szent, szent az Úr. Meg nem szűnnek éjjel és nappal ezt mondani: Szent, szent, szent az Úr. Mit jelent az, hogy meg nem szűnnek éjjel és nappal ezt mondani ezt kiáltani, hogy szent, szent, szent az Úr? Mit jelent ez? Azt, hogy folyamatosan ezt teszik, ezt csinálják. Szent, szent, szent az Úr. Szent az Úr! Mi ha kiáltjuk, hogy szent az Úr, imádjuk Őt és dicsőítjük Őt fél órán, egy órán keresztül, másfél órán keresztül, két órán keresztül, bele tudunk ebbe fáradni? A test el tud ebben fáradni, de a szellem soha nem fárad bele, hogy dicsőítse Istent. Ami a lényeg, ami a mai üzenet lényege, hogy az ószövetségben nem volt a Szent Szellem minden testre kitöltve, csak a papokon, prófétákon, királyokon nyugodott rajta a Szent Szellem. Az embereknek el kellett menni, a zsidóknak Jeruzsálembe a templomba, az Ő jelenlétéhez imádni és dicsőíteni Őt. Addig ma – mivel, hogy mi vagyunk Isten temploma – imádkozhatjuk, dicsőíthetjük Őt szellemben és igazságban, megigazultságban, bármikor, bárhol, folyamatosan. Írja a Példabeszédek Igéje, hogy minden féltett dolognál jobban őrizd meg a szívedet, mert abból indul ki minden élet. Közismert Ige, sokan hallottátok, sokan ismeritek, sokunk kedvence. Én úgy hiszem, hogy többek között arra is utal ez az ígevers, amikor Salamon erről beszél, hogy tartsd a szívedet tisztán, Isten felé imádóan és ne engedd meg semminek és senkinek, hogy az imádó szív, a hálaadás, a szeretet megnyilvánulás, amit úgy megtapasztaltál akkor, amikor megragadott téged, az ne lankadjon el.

Nem mindig van az, hogy valóságosan éreznénk Isten jelenlétét. Nem tudom kinek milyen a szellemi érzékelése, kiben hogyan nyilvánul meg az, hogy az Ő valóságos jelenlétét érzékeli, tapasztalja. Van, amikor ez fizikai módon is megnyilvánul közöttünk. Van, amikor egy olyan békesség tölt el, amire igaz, amit Jézus mondott, hogy az én békémet adom nektek, ne nyugtalanodjék a ti szívetek és ne féljen. Az a békesség és az a túláradás, az érzelmeknek a túlcordulása, az a kedves jelenlét, amit Istennel együtt megtapasztalunk akár a gyülekezetben, akár otthon egyenként, ez sokszor jelen van. De nincs arra ígéretünk, hogy ezt mindig így a nap 24 órájában érezni fogjuk és tapasztalni fogjuk. Nem is kell ugyanazt a fajta érzelmi megnyilvánulást éreznünk a nap 24 órájában. Viszont az imádó szív ednek ellenére vagy ezzel együtt lehet tökéletes Isten előtt, mert hitben imádot Őt, hitben dicsőítet Őt. Van egy-két példa, sőt nagyon sok is, és a mai üzenetben, a mai tanításban nem fogok erre kitérni, mert annyi időnk nincsen, ezért több üzentből álló sorozatnak lehet az első része.

Eljutunk majd oda, amikor majd fogok beszélni például Pálról és Szilásról, akik a börtönben minden egyes látható és érzékelhető körülmény ellenére imádták és dicsőítették Istent. Bármilyen helyzetben vagy most, bármilyen anyagi, vagy egészségügyi problémád van, valószínűleg sokkal jobb állapotban és helyzetben vagy, mint Pál és Szilás annak idején ott a börtönben. Egy picit egyszerű történetet, ha már ez szóba jött, akkor hadd mondjak. Tavaly nyáron voltunk nyaralni a sümegi várban és ott volt egy kínzókamraszerű rész, ahova elhelyeztek egy kalodát. Tudod, mi az a kaloda? Az két ilyen fa, amibe lyukak vannak vágva, ki lehet nyitni, beteszik oda az elítéltnak vagy a rabnak a kezét vagy a lábát, és akkor

összecsukják. Miért is ne, persze kipróbáljuk, hogy milyen. Leültem, betettem kezem, lábam. Talán még fénykép is készült róla, de azt biztos, hogy nem fogod látni. Velem egy időben egy kislány is ugyanúgy betette kezét, lábát és az anyukájának mondta: Anya, ez kényelmetlen! Akkor persze leesik az emberben a tantusz, hogy ez nem arról szól, hogy kényelmes, pont ez a lényege, hogy kényelmetlen legyen. Akit ilyen kalodába bezártak, azt előtte jól megverték, megkorbácsolták, megostorozták. Olyan mértékben, hogy a halálán volt, véres háttal, borzasztó állapotban, amikor az ember mindent szeretne, csak nem azt, hogy nagyon kényelmetlen testhelyzetben órákat, napokat vagy akár heteket töltsön el.

Ebben a kiszolgáltatott helyzetben éjfél tájban, írja az Apostolok cselekedetei 16 fejezet, Pál és Szilas dicsőítették az Istent. Hangos szóval énekeltek Neki, dicsőítették Őt. Nem azért énekeltek, nem azért imádkoztak, hogy Uram, téged szolgáljak, téged követlek, hogy kerülhettem ilyen helyzetbe? Szabadíts meg engem innen! Nem azért imádkoztak, hogy kedvességet találjanak a börtönőr előtt. Nem azért dicsőítették Istent, hogy Isten ereje megnyilvánuljon. Egyszerűen csak azért, mert Őt akarták imádni és dicsőíteni minden körülmények között. Ennek az imádó szívnek, ennek a dicsőítő hozzáállásnak, ennek a tiszta szívű imádatnak az lett a következménye, hogy a börtön falai megremegtek, a láncok lehullottak és ők megszabadultak. Sok esetben, amikor úgy érzed, hogy megverték, kihasználtak, semmi látható esély nincs arra, hogy megszabadulj abból a helyzetből, amiben vagy, azt mondom neked, hogy keresd elő onnan mélyről az imádó szívedet, mert az ott van! Megvan benned a képesség arra, hogy dicsőítsd Őt mindig, mindenkor. Kezdd el Őt imádni, kezdd el Őt dicsőíteni! Nem feltétlenül azért, hogy az Ő keze, az Ő karja megnyilvánuljon az életedben, hanem azért, ami Ő maga. Amikor ezt megteszed, akkor észreveszed, hogy az Ő keze, az Ő karja mindig nyújtva van feléd. Imádkozol azért: Atyám nyújtsd ki a kezedet! Érints meg engem! Szabadíts meg engem! Valamit tegyél már értem! Ez a fajta imádság nagyon sokszor a kétségbeesett hitetlenségből fakad. De amikor dicsőíted Őt, magasztalod Őt, mindegy, milyen helyzetben vagy, akkor észreveszed azt, hogy az Ő cselekvő karja eddig is nyújtva volt feléd. Amikor ilyen megtapasztalásokat átélsz újra és újra, akkor a hála és a dicsőítés a szívedben felgerjed és erősebb lesz. A legjobb üzemanyag, a legjobb alapanyag az imádó szívhez az a kijelentés arról, hogy Ő mit tett érted. A megértés arról, hogy Ő mennyire szeret téged. A megértés és kijelentés arról, hogy milyen értékes vagy az Ő számára. Amikor megismered azt, hogy Ő hogyan gondolkodik rólad, hogy mennyire fontos vagy Neki. Amikor megismered azt, hogy a golgotai kereszten Jézus mit tett érted és micsoda hatalmat kaptál Őbenne, ez automatikusan hálára gerjeszti a szívedet és azt fogod mondani: Uram, köszönöm! Köszönöm! Dicsérlek Téged ezért! Dicsérlek Téged ezért! Dicsérlek Téged a jóságodért, a szeretetedért, azért, mert meggyógyítottál! Dicsérlek Téged, mert szeretsz engem! Dicsérlek Téged, mert el nem múló szeretettel, feltétel nélkül szeretsz engem! Dicsérlek Téged a családomért, a házastársamért, a gyermekeimért, a szolgálatomért! Dicsérlek Téged azért, mert van lélegzet bennem minden reggel! Van hova lehajtanom a fejemet este, melegben lehetek.

Tudod, sok minden nézőpont kérdése. Még ha az orvos azt mondta neked, hogy pár napod van vissza, akkor is lehetsz hálás szívű keresztény, akkor is lehetnek dicsőítéssel teljes szavaid. Arra gondolsz, hogy ha menni kell erről a földről, Őhöz megyek és ott sokkal inkább jobb! Nincs az a helyzet, nincs az a körülmény a földön, amely hatalmasabb, erőteljesebb, ami kimozdíthatna téged az imádó szívedből akkor, ha te a szívedben eltökélted, hogy imádó vagy minden körülmények között. Minden körülmények között lehetsz hálával teljes, mert oly nagy dolgot tett az Úr! Oly nagy dolgot tett, hogy kivont téged a pusztulásnak földjéről, átvitt téged az Ő szerelmes Fiának a királyságába. Megszabadított a sötétség hatalmából. Teljesen megszabadított. Az Ő kegyelme körbevesz téged minden percben, minden napon. A Szent Szellemét közölte veled. Mi az, ha nem ezek a dolgok, ami miatt hálásak lehetünk Neki? Amikor leveszed erről a figyelmedet és nézed azt, hogy de hát, hogy bánik velem a férjem? Hogy bánik velem a feleségem? Ez a gyerek is milyen nevetlen módon

viselkedik, hát így neveltelek én téged? Akkor belélephetsz abba a csapdába, ami a sátánra jellemző a kezdetektől fogva, hogy egy olyan dologra próbálja a figyelmedet irányítani, amire összpontosította Évának is a gondolatait a kertben. Hiába volt ezernyi, milliónyi gyümölcs, amit ehett volna, amiből szakaszthatott volna, arra az egyre összpontosította Évának a figyelmét, ami tiltva volt. Nagyon sokszor mi is elkövetjük azt a hibát, hogy arra összpontosítunk, ami hiányunk van, ami nem jó, ami kellemetlen, ami kényelmetlen, ahelyett, hogy azokra a jó dolgokra néznénk, amik valóban jók az életünkben.

Tudod, nagyon sok minden nézőpont kérdése. Lesz majd egy tanításom valamikor, aminek ez lesz a címe, hogy nézőpont kérdése, amikor erről majd bővebben beszélek. Amire összpontosítasz, amire figyelsz, az a te szemedben, a te érzelmeidben, a te gondolatvilágodban, a te szavaidban, megnyilvánulásaidban fel fog nagyobbodni. Nőni fog, nőni fog és nőni fog, és így lehet a bolhából elefántot csinálni. Ugyanígy lehet egy problémából, ami esetleg nagy, mint egy hegy, vagy mint egy elefánt, pici bolhácskát csinálni, amit jelentéktelenek tartasz. Mire összpontosítasz? Arra, amit Isten mondott, arra, amit Ő tett, amire Ő mondja, hogy összpontosíts, vagy pedig arra, amire az ellenség akar téged rávenni? Itt a kulcs az elmédben, hogy mire fókuszálsz a gondolataidat. De ha a te szívedben a hálaadás és a dicsőítés folytonosan jelen van, saját magadat is tudod emlékeztetni ezzel. Hálaadással fekszel le este, úgy hajtod le a fejedet a párnára és dicsőítve ébredsz reggel. Dicsérlek téged, Atyám! Este pedig hálaadással fekszel le. A kettő között, mármint a reggeli kelés és az esti lefekvés között is lehetsz folytonosan hálás. Még akkor is, ha olyan dolgok történnek veled az életben, amelyeket nem akarsz, hogy történjenek. Fog-e történni olyan dolog, amit nem akarsz, hogy történjen? Fog. Ne ringasd magad abban a hamis illúzióban, hogy csak olyan dolgok fognak veled történni az életben, amelyek a boldogság hormonjaidat szabadjára engedik! Fognak veled az életben olyan dolgok történni, amik lehet, hogy igazságtalanok, lehet, hogy kellemetlenek, lehet, hogy méltatlanok. Mi a reakciód erre? Mi a válaszod erre?

Dávid az egyik legkiválóbb példa erre a Bibliában, hogy hogyan reagált azokra a helyzetekre, amikkel találkozott, és amikkel szembesült. Tízoldalnyi jegyzettel készültem nektek mára, az első oldalnak a végén járok. Tudod-e, mit jelent ez? Itt leszünk még egy darabig. De persze befejezem azért időben, nem akarok túl sokat beszélni. De még egy pár mondatot azért hadd mondjak, hogy lehetsz szomorú a betegséged és a hiányod miatt, de valóban lehetsz hálás szívű és imádó szívű azokért a dolgokért, amelyeket megkaptál azáltal, hogy újjászülettél és a mennybe kerülsz. Lehetsz szomorú az engedetlen gyermeked miatt, de lehetsz hálás azért, hogy egyáltalán van gyermeked. Ez nézőpont kérdése. Vannak házaspárok, akik szeretnék, hogy legyen egy engedetlen gyermekük, de még az sincs nekik. Nézőpont kérdése. Érted ugye? Tehát mire összpontosítasz, mire figyelsz, miért vagy hálás? Mindig van valami, amiért hálát adhatsz! Ugyanígy mindig van valami, amiért panaszkodhatsz, a te döntésed, hogy mit teszel. Az összpontosításodtól függ, hogy milyen lelkiemberré válsz. A jót vagy a rosszat látod meg mindenben? Itt a gyülekezetben nem csak arról szól a zene és a dicsőítés, hogy énekeljünk, hanem hogy dicsérjük Őt. Az énekünknek, a zenénknek, a jelenlétünknek valóban egy dicsőretnek kell lennie, nem csupán éneklésnek. Mert énekelni lehet bármilyen világi dalt vagy nótát. Bármit lehet énekelni, de nem minden ének dicsőítés.

Az a lényeg, hogy mindannyian tudatosítsuk magunkban, hogy amikor itt vagyunk, akkor dicsérjük Őt, és dicsérjük Őt, és dicsérjük Őt! Dicsérjük Őt! Tudod, amikor hallasz egy Igét, amit együtt énekelünk, akárhányszor is hallottad már azt, akármilyen régi dal az, akármilyen sokszor hallottad az elmúlt húsz évben, ha annak ott helye van az alkalmon, még ha unalmasa, rongyossá hallgattad is az elmúlt húsz évben, de ha dicsőítő hozzáállásod, mentalitásod van, akkor a szíved erre dobban és azt fogod mondani, hogy dicsérlek Téged! Ha semmi mást nem csinálnánk, nem lenne egy akkord leütve a zongorán, nem lenne egy akkord lefogva a gitáron, csak énekelnénk mindenféle hangszer nélkül, ez is elegendő lenne. Nem ezen múlik! Nem a zenének a minőségén múlik az, hogy a szívünk imádó szív-e vagy sem. A zene segít,

nagyon nagy segítségünkre van, és lehet, hogy könnyebb nekünk így bemenni az Úr jelenletébe, hogy van zenénk, de nem ezen múlik.

Az összegyülekezés nem csupán arról szól, hogy tanítást hallgassunk, hogy egymással közösségben legyünk. Ezek mind fontos és jó dolgok, és kellenek. Ahogy Domit hallottad az alkalom elején, szükséges dolgok ezek, hogy közösségben legyünk egymással. Nem csupán egy vallásos szokást gyakorlunk, hanem arról szól a gyülekezeti összejövetel, a közösségi összegyülekezés, hogy dicsérjük Őt azért, amit tett értünk. Ámen. Dicsérjük azért, amit Ő tett értünk. Igazából mindegy, hogy szeretsz-e énekelni, mindegy, hogy tudsz-e énekelni. Én szeretek énekelni, de nem tudok. Ennek ellenére lehetek egy imádó szívű ember Isten előtt, és rád ez ugyanúgy igaz. Lehet, hogy szeretsz énekelni, és ha tudsz is énekelni, az jó. Szokták mondani viccesen a világban, hogy ha valaki szeret énekelni, de nem tud, az egy rossz párosítás. Mindenkinek jobb – annak ellenére, hogy szeretek énekelni –, hogy soha nem énekelek mikrofonba, mert az nem segítene téged abban, hogy belépj az Úr jelenletébe. Az abban segítene neked, hogy egy jót nevéssél, vagy elszörnyülködjél, és fél óra után fogd a fejed, hogy minek jöttem én ide ezt hallgatni. Lehetne képezni a hangomat, de a feleségem azt mondta, hogy meg se próbáljuk. A lényeg az, hogy nem azon múlik, hogy imádó szívű vagy-e, hogy milyen minőségben jön elő a hang a torkodon, mert ami kijön a torkodon, a hangszáladon, ami megnyilvánul, ez már kívül van, ez az, amit az emberek néznek, ez az, amit kívülről látsz. De Isten azt nézi, hogy milyen szívből fakad az. Ezért nyugodtan lehetsz hamis, ezért nyugodtan lehetsz rekedt. Isten előtt ez nem számít! Isten előtt az számít, hogy a szívedben az imádat és hálaadás egy vallásos szokás-e, egy megszokás, egy vallásos cselekedet, vagy pedig valóban tudod, hogy mit csinálsz és valóban imáodod Őt?

Kevesen járnak a gyülekezetbe, hogy ott valóban dicsérjék Istent. Más motivációk vannak általában az emberekben, más miatt mennek a gyülekezetbe. Sok gyülekezetben remek a technikai háttér, vannak kiváló, minőségi hangszerek, tehetséges zenészek, tehetséges énekesek, de még sincs jelen a kenet. Ami minket érdekel, foglalkoztat, amit mi igazán szeretnénk az, hogy az Ő jelenlete megnyilvánuljon, az Ő kenete jelen legyen. Ehhez jó, ha van megfelelő technikai háttérünk, van professzionális zongoránk, meg gitárunk, meg hangfalrendszereink, meg akármink, de nem ezen múlik. Sok helyen megvannak ezek, megvannak a technikai feltételek és a képzett zenészek, ami teljesen rendben van és jó, de ha nem párosul hozzá kenet, akkor csak énekeltünk és nem dicsértünk. Bár minden gyülekezetben vannak igazán tiszta szívű, Istent kereső emberek. Általában, amilyen szívvel megy valaki egy összejövetelre, a szívének válaszait megkapja Istentől. Amikor valóban jelen van Istennek a kenetteljes megnyilvánulása, amikor nem a külsőre megyünk, nem arra megyünk, hogy minél fényesebb, minél csillogóbb, minél professzionálisabb legyen az összejövetel, hanem a szívnek a teljessége a lényeg. Még ha gyűrött is az ingem, még ha kicsit hamis is a hangom, még ha mellé is ütöttem a zongorán, vagy nem tudom úgy követni az ütemet a dobbal, a szív a lényeg! Isten ezt nézi és vizsgálja. Lehetünk igazán áldottak, lehetünk igazán imádó szívűek Isten előtt, de Isten kenete és a jelenlete nem mindig nyilvánul meg. Hogy ismétljem önmagam, a dicsőítés nem lehet egy előadás, és nem lehet egy műsor. Bár sokan úgy állnak bizonyos helyeken a gyülekezet előtt, hogy előadják magukat, és vannak gyülekezeti tagok, akik úgy állnak vagy ülnek a gyülekezetben, hogy megnézik az előadást és elismerik, ha az szép volt és rendben volt.

De nem ez a lényeg, hanem az, hogy mi van a szívedben, mi jön a szívedből Isten felé, mi az, ami igazán ott benned van? Ezt nem tudjuk megállapítani abból, hogy mennyire könnyes a szemed, mennyire emelted föl a kezeidet, hányszor borultál térdre. Ezek külsőségek, amelyek lehetnek megnyilvánulásai az imádó szívnek, mint ahogy Dávid is táncolt, nem restellte azt, hogy bolondnak, ostobának nézi az egész nép, és akár a felesége is. Ő táncolt Isten előtt, úgy dicsőítette Istent, felszabadultan, mert fontosabb volt neki az, hogy úgy imádjja Istent, ahogy ő akarja, mintsem hogy megfeleljen annak a külső elvárásnak, hogy hát azért annyira ne vigad-

junk, annyira ne ugrándozzunk, ne táncoljunk ám itt! Gyülekezetben vagyunk, templomban, azért ez mégsem illik, hogy annyira hangosak vagyunk! Mégsem illik leborulni, összekenjük még a szőnyeget! Tehát megvannak ezek a vallásos kötöttségek az elménkben, hogy amikor a Szellem mozdulna, hogy amikor Ő akarja, hogy akár essél térdre vagy emeld föl a kezeidet, akkor azt nézzük, hogy vajon mit mond a másik, vagy mit gondol a másik. Nagyon jó – ez nem parancsszó, nem utasítás, csak én mondom nektek, mint Attila, nem azt mondom, hogy Isten mondja ezt most neked –, ha dicsőítés közben becsukod a szemed és összpontosítasz arra, amit csinálsz, és nem figyelsz arra, hogy körülötted mások mit tesznek. Ha nyitva van a szemed, ez az egyik legnagyobb akadálya lehet annak, hogy imádó szívűvé váljál, mert az figyeled, hogy mások mit mondanak, vagy mit gondolnak rólad. Nem kellene ezzel foglalkoznod, főleg nem itt! Ámen. Úgyhogy nyugodtan engeddd magad szabadon, természetesen a szellem szabadságában, nem a testnek a szabadságában! Amikor egy lány balladát éneklünk, egy himnuszt, és mindenki fölemelt kézzel, csendességben imádja Őt, akkor ne kezdjél el tapsolni meg körbe-körbe szaladgálni, mert az megbontja a Szellem egységét. Haladj együtt a többiekkel, haladj együtt a Szellemmel, és ilyenkor nyugodtan leülhetsz, fölállhatsz, térdre eshetsz, bárhogy emelheted a karodat, a lényeg, hogy a szívedből, a szellemedből jöjjön, és arra figyelj, amit a Szellem közöl veled, nem pedig arra, ami a környezetedből jön hozzád!

Ami a szívedben uralkodik, az uralkodik az életedben is. Ha uralkodik a szívedben az imádó, hálaadó mentalitás, akkor ez uralkodni fog a gondolataidban, az érzelmeidben, a szavaidban, a tetteidben is. Ha a szívedben a hálaadás uralkodik, akkor az uralmat vesz az egész lényed felett, és dicsőítő leszel. Amíg a legyőzöttség, a keserűség, a bánat ural téged, addig nem Jézus uralkodik feletted. Bár Ő ura a szívednek, de annyira elnyomnak téged ezek a testi-lelki, érzéki dolgok, hogy Jézus nem tudja úgy uralmat venni az életedben, ahogy szeretne. Isten az öröm és a hit légkörében jelenik meg. Amíg te a hobbid, a munkád, a családod, a pénzed, vagy a pénzszerzési lehetőségeid, vagy a félelmeid vagy a híradások uralma és irányítása alatt élsz, addig nem Jézus ural és irányít téged. Erre jó, ha figyelsz akkor, amikor itt vagy a gyülekezetben, és jó, ha figyelsz akkor, amikor hazamész innen! Otthon se a híradások határozzák meg a gondolkodásmódodat, a mentalitásodat, amiket hallasz, hanem amiket bensődben hallasz, az Igéből. Ezért rendkívül fontos a Vele való személyes közösség, az Ige olvasása, tanítások hallgatása. Sokkal könnyebb nekünk sok mindenben, mint ami rendelkezésre állt pár száz évvel ezelőtt a keresztényeknek. Tehát pár tíz évvel ezelőtt nem lehetett visszanézni, visszahallgatni a tanításokat. Ha ott voltál a gyülekezetben, ott voltál a templomban és hallgattad, akkor hallhattad és megkaphattad. Ha nem voltál jelen, akkor az elszállt. Most meg egy-egy üzenetet, egy-egy tanítást visszahallgathatsz tízszer, hússzor, ötvenszer, és kijelentést nyerhetsz belőle. Mi ez, ha nem egy kegyeltség ennek a generációnak? Mégis sokszor a ránk ható külső nyomások a másik irányba sodornak minket, és ahelyett, hogy imádóvá válnánk, inkább lustává válunk. Ahelyett, hogy a hálaadásunk bőséges lenne, inkább elmegy a kedvünk attól, amit látunk a világban.

Pedig az a világ, amiben élsz most, bármennyire is szörnyűnek gondolod, sokkal nagyobb gazdagságot rejt a te számodra is, mint amit rejtett az 1500-as években az embereknek. Sokkal választékosabban táplálkozhatasz, sokkal jobb minőségű ruhákba öltözködhatsz, sokkal gyorsabban jutnak el hozzád az információk. Sok minden sokkal jobb! Sokkal tovább élhetsz. Az átlagéletkor sokkal magasabb, mint ötszáz évvel ezelőtt. Mégis egyre többet panaszkodunk, egyre többet nyafogunk. Miért? Mert a nézőpontunk, az összpontosításunk a hálaadástól elfordult a panaszkodás felé. Nyafogunk, nyifogunk minden olyan dolog felől, ami nem tetszik. Ebben a gyülekezetben, ebben a közösségben is van nagyon-nagyon sok jó dolog, és van egy-kettő, amin javítani kell, amin változtatni kell. Te mit figyelsz? Mire tekintesz? Mi az, amire összpontosítasz? A jó dolgokra, vagy pedig arra, ami hiányos, ami esetleg nem jó? Miről beszélsz? Miről gondolkozol? Hálás vagy-e azokért a jó dolgokért, amik jelen vannak? Vagy pedig általánosan panaszkodsz és zúgolódsz azok miatt, amik nincsenek? Érted-e a

különbséget? Ez elárulja azt mindannyiunkról, hogy a szívünk mennyire imádó vagy éppen mennyire nem az. Pár Igét hadd olvassak fel nektek a János evangélium 4. fejezetéből! Ezzel zárni is fogom a mai üzenetet. Valamikor bizonyára majd folytatjuk, mert ez tényleg csak a bevezetője ennek a témakörnek.

A János evangéliumban Jézus találkozik egy asszonnyal, és a történetben, az „adj nékem vizet” kezdetű mondat, és az erre adott válasz az, ami nagyon sokszor elhangzik. Jézus válasza, hogy én olyan vizet adok neked, amitől meg nem szomjazol soha. De ennek a beszélgetésnek a vége felé elhangzik néhány mondat, ami a dicsőítéssel és az imádatokkal kapcsolatos. Erre szeretném most a fókuszunkat állítani.

János 4,19–24.

19. Monda néki az asszony: Uram, látom, hogy Te próféta vagy.

20. A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt mondtátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell.

Az asszony itt egy Garizim hegy nevezetű helyre utalt, amikor azt mondta, hogy a mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak. Ha olvastad a Mózes könyveket, akkor ott olvashatsz erről nem keveset. A szamaritánusok úgy hitték, hogy ez az a hely, ami méltó arra, hogy Istent imádják, és ezt tették Jézusnak az Igéjében is. Azt mondja itt Jézusnak az asszony, hogy ti azt mondtátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell? Miért mondta ezt az asszony? Azért, mert a zsidók, amikor megépítették Jeruzsálemben a templomot, ott megjelent a templomszenteléskor Isten jelenléte, ezért ők azt a határozatot hozták, hogy oda kell menni, azon a helyen kell Istent imádni és dicsőíteni, mert ott van Isten jelenléte. Fölteszi a kérdést, hogy hol kell imádni Istent. Jézus határozottan válaszol, hogy sem neked nincs igazad, sem a zsidóknak nincs igazuk. Folytatom tovább:

21. Monda néki Jézus: Asszony, hidd el nékem, hogy eljön az óra, amikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát.

22. Ti azt imádjátok, amit nem ismertek; mi azt imádjuk, amit ismerünk: mert az üdvösség a zsidók közül támadt.

23. De eljön az óra, és az most vagy, amikor az igazi imádók szellemben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az Ő imádóit.

24. Az Isten szellem: és akik Őt imádják, szükség, hogy szellemben és igazságban imádják.

Az ószövetségi hívők nem tudták Istent szellemben és igazságban imádni. Azt mondja itt Jézus egyébként, hogy az Atya keresi az igazi imádókat. Tehát vannak olyan imádók, akik nem igazi imádók? Ebből a szövegből én erre következtetek, hogy igen. Vannak olyan Istent látszólag dicsérő emberek, akik nem igazi imádók, nem igazi imádó szívűek. De az Atya keresi ezeket – mondja Jézus –, keresi azokat, akik igazi imádók. Keresi az igazi imádókat, akik szellemben és igazságban imádják az Atyát.

Mit jelent ez, hogy szellemben és igazságban? A szellemükből imádják az Atyát, megigazultságban. Az ószövetségben nem volt lehetősége az embereknek az újjászületésre, ezért nem tudták szellemből imádni az Atyát. Az ószövetség úgy fogalmaz, hogy teljes erőből imádták Őt, teljes erejükből, megfeszülve imádták Őt. Ami utal egy kicsit arra, hogy a test összes erejéből imádták Őt. Lehetett ezt is jól végezni, és le tudtak borulni előtte, és ezeken a testi módokon, ahogy kinyilvánították az imádatukat, leborultak, fölemelték a kezüket, vagy táncoltak, vagy bármit csináltak, ez volt a maximum, ahogy tudták imádni Istent. Ők az ő lehetőségeikhez képest, a rendelkezésre álló lehetőségeik teljességével imádták Istent, akik imádták Őt. Az újszövetségben, ami nekünk rendelkezésünkre áll, hogy szellemben és igazságban imádjuk Őt, ki kell használnunk ennek a lehetőségét, hogy nem csupán azzal, hogy felemelem a kezem, hogy dalokat énekelek, hogy dicsőítem Istent, hanem szellemben és megigazultságban teszem. A megigazult szív, az Isten előtt igaz szív, amikor te tudod azt, hogy igaz vagy Őelőtte, tudod, hogy Ő mit tett érted, és szellemben imádni Őt egy magasabb

szint, mint amikor testben dicsőíted vagy pedig teljes erőből dicsőíted Őt. A teljes erő, a teljes fizikai megnyilvánulás, a leborulás, ezek jó dolgok, ezek lehetnek a szellemi imádatnak következményei, de nem szükségesek dolgok. Nem szükséges! Ahhoz, hogy igazi, jó imádó legyél, ahhoz a szívedből kell imádnod Istent, szellemben és igazságban, mert az Atya ilyeneket keres az Ő imádóiul. Nehéz lesz ezt kézzelfoghatóvá tenni. Sokszor hallottuk Jimtől annak idején, tíz-tizenöt, húsz évvel ezelőtt, hogy a kenetet nem igazán lehet tanítani, azt el kell kapni. Sokszor nem értettem azt, hogy mi az, hogy el kell kapni? Vagy van, vagy nincs! Valóban vagy van, vagy nincs, de amikor van, neked azt fel kell ismerned. Amikor a gyülekezetben kenet van a dicsőítés közben, és ezt nem ismered fel, akkor ülhetsz így és nézheted azt, hogy mit csinálnak a többiek. Ugyanakkor, amikor te ebbe be tudsz csatlakozni az imádó szíveddel. Gondold el, nagyon jó példa az, amikor kicsi kis fáklyák vannak az embereknek a kezében, ez jelképezi a te szívedet, lobogsz Istenért és fényes vagy, de amikor itt vagyunk százan, és mindenkinek ez a lobogó fáklya szíve egyesül és egyként megy föl, az micsoda hatalmas szolgálat Isten felé!

Erre törekszünk, mert tudjuk az Igéből, hogy amikor így a szívek egybeforrnak, amikor így együtt mozdulnak, együtt dicsőítik Istent, akkor ez fontosabb, mint az, hogy egy cukorkát jó csörgős módon kivegyél a táskából. Amikor ez fontosabb minden másnál, annál, hogy mit gondolsz a melletted levő a te könnyeidről, amikor a te szíved egybeforr az egész gyülekezettel, a dicsőítőkkal, mindenki egyben van, és így imádjuk Istent – az Ő ereje megnyilvánul. A Bibliában mindig, amikor ez jelen volt, ott jelek, csodák, erőmegnyilvánulások követték az Ő imádatát és dicsőítését. Ezért ha szeretnéd azt, hogy a közösségünkben megnyilvánuljon valóságosan Isten ereje, bizony van benne részed. Van nekem is részem, a dicsőítőknak is, a melletted, és a mögötted ülőnek is van része. De a te részed az nem az enyém! Az én részem meg nem a tied. Te figyelj, őrizd a szívedet, tedd bele közösbe! Összpontosíts arra, amire a Szellem vezet és mozdít minket, és áradjunk együtt Ővele! Én úgy hiszem, és a hitem szavát szólok, hogy sok-sok szép és jó dolgot fogunk meglátni és megtapasztalni Istennek a dicsőítése közben. Ámen.

Azt írja a Zsoltárokban az Ige, azt hiszem a 22. fejezet 3. verse, hogy Isten az Ő népének, Izraelnek a dicséretei között lakozik. Ez egy ószövetségi igevers, mi ugyanúgy az újszövetségben az Ő népe vagyunk, az Ő választottjai, az Ő elhívottjai, az Ő gyermekei. Ő ott lakozik a dicsőítések között. Úgyhogy dicsérjük Őt!

Álljatok fel, kérlek benneteket, és dicsérjük Őt! Dicsérjük Őt!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.